

Det ingen ser

Göran ser sitt liv som trist. Han jobbar på ett kontor inne i stan, där hans främsta uppgift är att kontrollera om olika siffror stämmer med varandra på en stinn datorskärm. Han är duktig på sitt jobb och har aldrig fått något klagomål, men förutom pengar ger inte jobbet honom något. Han vantrivs men att sluta och söka ett nytt jobb har han varken ork eller mod för. Det finns ingen variation bland Görans arbetsdagar, de flesta ser likadana ut och han har svårt att skilja dem åt. Hans dagar följer i princip alltid samma mönster; han sitter vid skrivbordet och kontrollerar siffrorna, han fikar, äter lunch, fikar igen, kallpratar med kollegor vid kaffemaskinen och jobbar lite till. Det blir mycket fika under Görans arbetsdagar, det är det enda som skänker honom lite nöje, men det har också börjat visa sig rätt tydligt runt midjan. Katarina tycker inte om den utvecklingen.

Göran har inga vänner på sitt jobb, inga riktiga vänner. Han har kollegor som han småpratar med då och då, vid kaffemaskinen, kopian, fikarummet och vid vissa luncher, men inte mer än väderprat eller jobbprat, djupare än så vill han inte gå. När de går vidare i samtalet och börjar prata om personliga saker ser han till att avlägsna sig så fort det går, eller så blir han tyst. Han vill inte att folk ska fråga någonting om honom eller hans liv. Göran är ytterst försiktig och privat i sina samtal. Han vill inte ha någon för nära inpå sig. Han minns att när han kom ny till företaget hade chefen bett honom att berätta om sig själv för kollegorna, vilken var en situation han fann väldigt besvärlig. Han har ju inget liv. Hans liv är Katarina. Och henne får de inte veta någonting om. Därför vill han hålla alla på avstånd och inte knyta nära vänskapsband eller kontakter som skulle komma för nära inpå honom. Ingen som skulle kunna upptäcka henne. Ingen känner Katarina, ingen har mött henne, ingen vet om henne. Han vill ha Katarina för sig själv, med Katarina behöver han ingen annan.

Katarina ser ut mot gatan från fönstret. Dit ner kommer hon aldrig att få gå. Göran älskar henne men samtidigt skäms han för henne och vill inte visa henne för någon. Katarina och Göran är väldigt olika. Hon är inte alltid så förtjust i Göran, hon tycker att han är för ryggradslös och vek. Katarina har ett helt annat självförtroende och en annan attityd, det är hon som tar tag i telefonsamtalen Göran inte vågar göra när han vill skälla på banken eller när hyresvärdarna ska slå på eller sänka värmen i huset. Katarina har skinn på näsan. Egentligen skulle det vara hon som var ute i arbetslivet och inte Göran. Hon skulle förhandlat fram mer varierande arbetsuppgifter och en bättre lön, någonting som Göran aldrig skulle våga göra. Om Katarina var på

arbetsplatsen skulle hon med ens bli populär. På det viset som kvinnor ofta är, är hon social och rolig. Hon har en vass humor och drar sig inte för att vara lite fräck då och då. Om hon bara skulle få visa det för någon. De skulle älska henne. De skulle hata henne. De skulle inte acceptera henne för den hon är, de skulle inte kunna se igenom ytan. Så hon förblir hemma och ensam.

Katarina är helt klart Görans bättre hälft. Hon klär sig bättre, har roligare personlighet är mer spännande och mer sensuell. Ändå är det hon som är dömd till ensamheten och lever ett ensamt liv. Det finns sällan mycket för henne att göra då hon sitter själv i lägenheten. Hennes största intresse och nöje är smink och kläder och det är vad hon lägger mest tid på. Ibland syr hon eget när hon tycker att de köpta kläderna saknar finess. Hon är ganska kräsen i sin klädsmaak och skulle inte få för sig att ha på sig vad som helst. Görans klädstil är o andra sidan en sorglig historia. Han har fyra uppsättningar kostymer i olika trötta färger som han alternerar mellan och till det ett par skjortor. Han bryr sig inte om hur han ser ut. till Katarina är han generös och skämmer bort henne med utsökta kläder. Hennes garderob tar upp fem gånger så mycket plats som hans gör. Trots att Görän är den som inte vill synas och anstränger sig för att framstå så diskret som möjligt så är det han som syns. Katarina får stå tillbaka och hon är den som ingen ser.

Görän har aldrig haft något problem med att vara den tysta och tillbakadragna, så har han alltid varit. Det är i ensamheten han låter fantasin ta över och där kan han vara vem han vill. Redan i skolan fick han lära sig vara själv då de andra barnen tyckte att han var annorlunda, och de ville inte vara med honom. Han blev retad en del och känslan av att bli hånad kan fortfarande skära in i magen på honom när han tänker tillbaka. Den känslan har han lovat sig själv att aldrig behöva uppleva igen. I tonåren och vidare i sin ungdom hade han ibland haft turen att träffa på en trevlig tjej, men det hade aldrig hållit i längden. Efter ett par tafatta misslyckade förhållanden kom Katarina in i hans liv. Men ens visste han att han hade hittat rätt och hon var allt det han hade saknat.

Hon står i spegeln och betraktar sitt blanka mörka hår. Hon ser på de välsminkade ögonen och de tunna röda läpparna. Hon har sin finaste klänning på sig och i den kan man inte se buk fettet eller hennes andra oproportionerliga former. Det finns en sorg över hennes blick. Alltid annars när hon ser sig själv i spegeln blir hon glad och nöjd, men idag finns en sorg. Det händer inte ofta men ibland kan hon komma in i denna dystra sinnesstämning där allt är mörker och där det inte finns en framtid. Hon för sina stora händer mot magen och stryker dem lätt fram och tillbaka över den. Hon släpper inte magen med blicken. Hon putar lite med magen, och ställer sig sedan med sidan mot spegeln så att hon ser sig själv i profil. Smeker magen lätt, upp och ner. Katarina rusar bort mot sovrummet och plockar upp sin huvudkudde, sedan rusar hon tillbaka ut till hallspegl. Hon betraktar sig själv noggrant igen, innan hon stoppar in

kudden innanför klänningen och placerar den framför magen. Det blir lite osymmetriskt och inte så trovärdigt, men i Katarinas huvud ser det äkta ut. Hon kan se det framför sig hur det skulle vara om det var på riktigt. Hon smeker sin stora kuddmage, långsamt. Katarina är smärtsamt medveten om att den där magen aldrig kommer att bli på riktigt. Hon vet att så länge hon lever kommer hon att vara ensam, och att hon aldrig kommer kunna ha barn. Hon och Göran är dömda att leva med varandra, men ensamma.

Görans arbetsdag och arbetsvecka är äntligen slut. Han har bestämt sig för att mysa till det ikväll, så han handlar fint kött och en flaska gott rött vin på vägen hem. Han är glad och lätt i stegen när han lämnar tristessen bakom sig mot en hel helg med Katarina. Väl hemma rusar han in i badrummet för att göra sig i ordning.

Han applicerar läppstiftet vant och noggrant. Idag väljer han en mörkt rosa färg, som passar fint till hans blus i samma nyans. Snart är han färdig, snart är han inte Göran längre. Han plockar fram den slitna förpackningen med ögonfransar, han borde köpa ett nytt set snart, det nuvarande har tappat sitt ursprungliga skick. Trots att han är rutinerad är det alltid en liten utmaning att sätta på lösögonfransarna, hans fingrar är alldeles för tjocka och klumpiga för att det ska gå smidigt. Efter jobbet tycker Göran inte om sina händer. När ögonfransarna sitter på plats lägger han på ett tjockt lager mascara, och därefter eyeliner och ögonskuggan, också den i en mörkrosa ton. Ögonbrynen är Görans största bekymmer, de ska passa både på jobbet och hemma och det är en svår balans att inte få dem för buskiga och inte för smala. Hans skäggstubb är också ett problem, men med rätt smink lyckas han ändå dölja det väl. Det sista han har kvar är naglarna. När han började för länge sedan satte han på nytt nagellack varje dag och tog sedan bort det, men det var längesen. Nu tar han bara på lösnaglarna som han har i alla möjliga färger, och hittar han en ny fin färg köper han den och naglar till. Alla naglar är på plats nu och hon tittar sig i spegeln. Nu är Göran Katarina.